

Nr 529

Av herr Börjesson i Falköping, om en översyn av bestämmelserna rörande statliga traktamenten, m. m.

(Lika lydande med motion nr 456 i Första kammaren)

För att en positiv försvarsinställning skall kunna upprätthållas bland gemene man är det synnerligen angeläget att man inom försvarsväsendet eftersträvar en klok och sparsam hushållning med allmänna medel. I det stora hela synes också myndigheterna numera ha denna ledstjärna för den militära verksamheten. Då och då yppas emellertid förhållanden, som är ägnade att rubba allmänhetens tilltro till den militära förvaltningens förmåga att i alla hänseenden rätt utnyttja försvarsanslagen. Dessa omständigheter kan enligt erfarenhet tyvärr snabbt påverka den allmänna försvarsinställningen i oförmånlig riktning.

För något år sedan uppmärksammades exempelvis ett fall, där en högre tjänsteman inom armén under en längre tid åsamkat statsverket extra utgifter genom att uppbära obehöriga traktamenten och dessutom på ett otillbörligt sätt utnyttja vissa förmåner på kronans bekostnad. Det rörde sig i detta fall om dubbla ersättningar till en och samma person, som rätteligen blott skulle ha uppburit endera slaget av ersättning. Det har också kommit till min kännedom, att det inom försvarsväsendet mera systematiskt kan förekomma att personal för exempelvis föredrag eller lektioner regelbundet kan uppbära särskilda ersättningar och arvoden, trots att verksamheten helt och hållet är förlagd till tjänstetid. Förhållandet lär möjliggöras genom att tjänstemannen bedriver denna verksamhet — oavsett att det sker på tjänstetid som redan är avlönad — vid annan myndighet än den där han är anställd och uppbär sin lön. Ett sådant system är icke tilltalande och borde förhindras.

Ett säreget traktamentsärende av liknande art uppmärksammades i fjol av riksdagens revisorer (Riksdagens revisorers berättelse för 1960 del I sid. 53—54). Det rör sig om en befattningshavare vid fortifikationsförvaltningen, som alltsedan 1955 haft sitt arbete förlagt till ämbetsverkets Muskö-avdelning och varit bosatt i den kommun, Västerhaninge kommun, inom vilken hans arbetsplats är belägen. Tjänstemannen har emellertid genom att ämbetsverket 1955 fastställde Stockholm som hans stationeringsort sedan dess för det första uppburit lön enligt ortsgrupp 5 (Västerhaninge tillhör ortsgrupp 4) och för det andra hela tiden uppburit såväl dag- som nattractamen-

ten, trots att han bott i samma kommun där han arbetat. Traktamentsförmanerna torde ha uppgått till i runt tal 600 kronor per månad. Statsverket har sålunda i detta fall under en följd av år åsamkats dryga merutgifter i form av såväl för höga lönekostnader som obehöriga traktamentsersättningar.

Fall som det relaterade inger en stark känsla av att såväl gällande traktamentsbestämmelser som den praxis, vilken i traktamentsärenden utbildats vid de militära ämbetsverken, bör bli föremål för översyn. Det har för försvarets anseende och för allmänhetens respekt för omsorgerna i den militära hushållningen med allmänna medel stor betydelse att det råder sunda förhållanden på detta område.

Med stöd av vad ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om särskild översyn av gällande traktamentsbestämmelser för statens tjänstemän samt av de militära ämbetsverkens tillämpning av dessa föreskrifter.

Stockholm den 26 januari 1961

B. Börjesson

i Falköping
